

Santa Montefiore
Als de rododendron bloeit

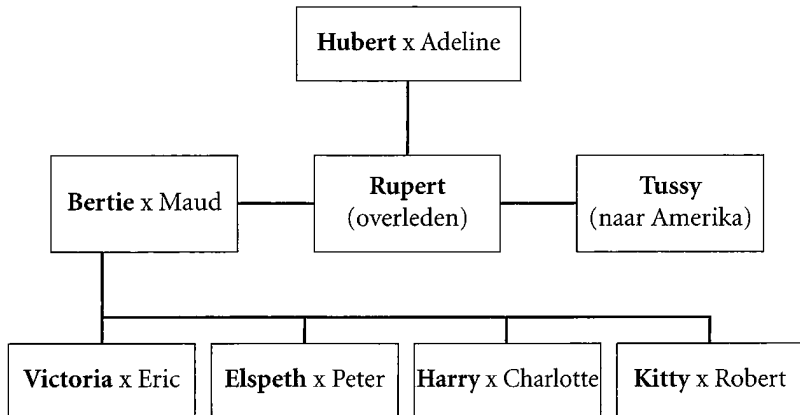
Band 1

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

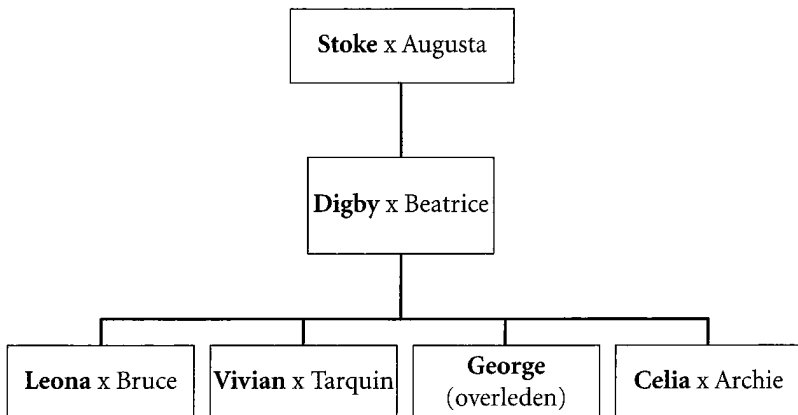
Voor Sebag,
in liefde en dankbaarheid

Castellum Deverilli est suum regnum.
Het kasteel van een Deverill is zijn koninkrijk.

DE DEVERILLS VAN KASTEEL DEVERILL IN BALLINAKELLY

DE DEVERILLS VAN DEVERILL HOUSE IN LONDEN

Barton Deverill

Ballinakelly, graafschap Cork, 1662

Een zilte wind streek over de witte stranden van Ballinakelly Bay. Hij scheerde over de grimmige, hoog oprijzende kliffen en voerde het sombere gekrijs van zeemeeuwen en het beukende geraas van de golven met zich mee. Grijs wolken dreven laag langs de hemel, een zachte motregen hing als mist boven het land. De lieflijke groene weiden en de geel bloeiende gaspeldoorn leken hun gewelddadige geschiedenis te loochenen, want zelfs in het doffe, vroege lentelicht bezat Ierland een volmaakte, onschuldige schoonheid. En terwijl Barton Deverill, de eerste Lord Deverill van Ballinakelly, zag hoe een streep zonlicht de ogenschijnlijk massieve groene baldakijn doorboorde, zwoer hij de littekens van Cromwells wreedheid te zullen uitwissen en de mensen die onder zijn gezag waren geplaatst troost en welvaart te brengen.

Schrijlings op zijn paard gezeten, in een fluwelen mantel van het diepste karmozijnrood, met een wuivende veer in zijn zwierige, breedgerande hoed, zijn voeten in hoge leren laarzen met zilveren sporen en met zijn zwaard aan zijn riem, liet hij zijn blik over het uitgestrekte gebied gaan dat koning Karel II hem recentelijk bij diens kroning had geschonken, uit dankbaarheid

voor zijn loyaliteit. Want Barton Deverill was een van de belangrijkste legeraanvoerders geweest in de strijd tegen Cromwell. Na de nederlaag bij Worcester was Barton met de koning naar Frankrijk gevlucht, waar ze jarenlang in ballingschap hadden doorgebracht. Een adellijke titel en een stuk land vormden een bevredigende compensatie voor de familiebezittingen in Engeland die Cromwell had geconfisqueerd en voor de vele jaren waarin Barton zich in dienst had gesteld van de kroon. Inmiddels was hij niet langer een jongeling die dorstte naar strijd en avontuur, maar een man op leeftijd. Hij verlangde ernaar zijn zwaard af te leggen en te genieten van de vruchten van zijn inspanningen. En waar zou hij zich beter kunnen vestigen dan hier, in dit land dat zo verbijsterend rijk was aan schoonheid?

Het kasteel begon vorm aan te nemen. Het verrees op een plek vanwaar het uitkeek over zee en beloofde schitterend te worden, met torens en pinakels en met hoge dikke muren, sterk genoeg om iedere vijand te weerstaan, ook al had Lord Deverill liever gewild dat er geen vijanden meer waren geweest. Hij mocht dan een overtuigd protestant zijn, een Engelsman in hart en nieren, maar hij begreep niet waarom de katholieke Ieren en hij elkaar niet konden tolereren en zelfs respecteren. Het verleden bestond slechts in de herinnering, de toekomst werd gesmeed uit de opvattin-

gen van het heden. In zijn ogen moest het met begrip en acceptatie mogelijk zijn in vrede met elkaar te leven. Hij gebaarde naar zijn omvangrijke escorte, waarop de groep langzaam haar weg vervolgde naar Ballinakelly, het nabijgelegen gehucht. Door de hevige regens van die nacht was de weg veranderd in een modderpoel. Het zompige geluid van de paardenhoeven kondigde hun komst al van verre aan en deed de dorpelingen de schrik om het hart slaan. Na al het bloedvergieten waarvan ze getuige waren geweest, konden ze Engelsen te paard nooit meer welwillend tegemoet treden. De mannen sloegen de groep ruiters dan ook wantrouwend gade. Het was voor hen de eerste kennismaking met hun nieuwe heer en meester. De vrouwen verbleekten, riepen gejaagd hun kinderen bij zich en gooiden de deur van hun huis met een klap achter zich dicht. Alleen een groepje opgeschoten jeugd liet zich geen angst aanjagen en bleef staan in de druilerige regen. Op hun blote voeten en met hun grote, hongerige ogen zagen de jongens eruit als vogelverschrikkers en vormden ze een schrill contrast met de Engelse hoge heren met hun fraaie leren laarzen en hun hoeden met veren.

Lord Deverill hield zijn paard in en keerde zich naar zijn vriend, Sir Toby Beckwyth-Stubbs, een gezette man met een indrukwekkende kastanjebruine snor en lange krullen, gekapt in de stijl van koning Karel I.

‘Dus dit is het hart van mijn rijk.’ Lord Deverill gebaarde om zich heen. ‘Ik vrees dat ik niet bijster geliefd ben,’ voegde hij er met enige ironie aan toe.

‘Na jaren bloedvergieten is de bevolking wantrouwend geworden, Barton,’ merkte Sir Toby op. ‘Ik weet zeker dat ze met milde, maar rechtvaardige hand weer in het gareel te dwingen zijn.’

‘Ik weiger me te bedienen van de dwang waar jij op doelt, mijn vriend.’ Barton verhief zijn stem. ‘Als de bevolking me trouw zweert, zal ik een barmhartig heer zijn.’

Toen werd hun de weg versperd door een vrouw in een lange, zwarte Bandon-cape. Op het moment dat ze verscheen, was het alsof de wind ging liggen. Een doodse stilte viel over het dorp. Ook de haveloze jeugd droop af, waardoor alleen de vrouw in het zwart overbleef. Haar gewaad sleepte door de modder.

‘Wie is dat?’ vroeg Lord Deverill gebiedend.

De rentmeester van het landgoed bracht zijn paard naast dat van zijn heer. ‘Dat is Maggie O’Leary, milord.’

‘En wie is Maggie O’Leary?’

‘De O’Leary’s waren eigenaar van de grond waarop u uw kasteel bouwt, milord.’

‘Aha.’ Lord Deverill wreef nadenkend over zijn baard.

‘Dus die wil ze terug,’ grapte hij ten slotte tot groot vermaak van zijn escorte, van wie velen het hoofd achterovergooiden en het uitschaterden. Maar de jonge

vrouw bleef hen zo strak en onverschrokken aanstaren dat hun gelach al snel overging in een nerveus gegrink. Niemand durfde haar blik te beantwoorden. 'Ik ben best bereid iets voor die grond te betalen,' voegde Lord Deverill eraan toe.

'Ze is gek,' siste Sir Toby nerveus. 'Ik stel voor dat we haar nu meteen de mond snoeren en korte metten met haar maken.'

Maar Lord Deverill stak zijn hand op. 'Nee. Ik wil horen wat ze te zeggen heeft.' Het kalme zelfvertrouwen dat ze uitstraalde had zijn nieuwsgierigheid gewekt.

Maggie O'Leary hief sierlijk haar bleke handen – een snelle, soepele beweging, als het gefladder van twee sneeuw witte duiven – en schoof haar kap naar achteren. De adem stakte Lord Deverill in de keel. Ze was de mooiste vrouw die hij ooit had gezien. Zelfs de vrouwen aan het Franse hof konden niet in haar schaduw staan. Haar lange, zwarte haren glansden als ravenvleugels, haar huid was bleek als het licht van de maan. Haar volle mond, die zich verachtelijk krulde, was zo rood als winterbessen. Maar het waren haar lichtgroene ogen die de lach op de lippen van de mannen deed bevriezen en die maakten dat de rentmeester vol overgave een kruis sloeg. 'Blijf waakzaam, milord,' fluisterde hij. 'Ze is een heks.'

Maggie O'Leary stak haar kin naar voren en keek Lord Deverill aan. Toen begon ze te spreken, met een stem

zo zacht en vloeiend als een milde zomerbries. *‘Is mise Peig Ni Laoghaire. A Tiarna Deverill, dhein tú éagóir orm agus ar mo shliocht trín ár dtalamh a thógáil agus ár spiorad a bhriseadh. Go dtí go gceartaíonn tú na h-éagóracha siúd, cuirim malacht ort féin agus d-oidhrí, I dtreo is go mbí sibh gan suaimhneas síoraí I ndomhan na n-anmharbh.’*

Lord Deverill keerde zich naar zijn rentmeester. ‘Wat zei ze?’ De oude man slikte. Hij durfde het nauwelijks te herhalen. ‘Nou?’ drong Lord Deverill aan. ‘Voor de draad ermee! Of heb je je tong verloren?’

‘Zoals u wilt, Lord Deverill, maar God behoeft ons voor deze heks.’ Hij schraapte zijn keel en vertaalde met ijle, bevende stem wat de vrouw had gezegd. “Lord Deverill, door ons land te roven, hebt u onze ziel gebroken en mij en mijn nakomelingen groot onrecht aangedaan. Tot u dat onrecht ongedaan maakt, vervloek ik u en uw erfgenamen, en zal uw ziel geen rust vinden en dolen door het rijk der on-doden.” Achter hem hield het voltallige escorte geschokt de adem in. Sir Toby reikte naar zijn zwaard.

Lord Deverill keerde zich met een ongemakkelijke glimlach naar zijn mannen. ‘We zijn toch niet bang voor de loze dreigementen van een boerin?’ schamperde hij. Toen hij zich weer omdraaide, lag de weg er verlaten bij. Maggie O’Leary was nergens meer te kennen.

Deel 1